

tagelsen, som gør, at han nu ikke blot er Medlem af en, men af to Sygekasser, skal han melde det, henhører Ordet „Optagelse“ til Optagelse i den Sygekasse, i hvilken han sidst er optaget og ikke udelukkende til den anerkendte Sygekasse, saa at jeg tror, at der i Virkeligheden er givet en Regel for begge Tilfælde ved Vædringsforslaget. Ved Vædringsforslaget under Nr. 27 om, at Udtrykket „det almindelig gældende“ skal træde i Stedet for „den ellers fastsatte Betaling for hver indlagt Person“ er der ganske vist en Mulighed for, at det almindelig gældende Bederlag kan fortolkes som videre rættende end: „den ellers fastsatte Betaling“, men det forekommer mig ikke, at det i det enkelte Tilfælde kan misforstås. Det maa jo dog hver enkelt Gang betyde det Bederlag, der ellers gælder paa det Sted, hvor der er Tale om at optage en Syg; da der ikke er et almindeligt gældende Bederlag over hele Landet, kan der ikke tænkes derpaa, og det kan ikke misforstås (Sindenrigsministeren: Men vi komme til at fortolke det, og det ville vi være fri for efter Lovforslaget, som det nu lyder). Ja, men naar man ved Fortolkningen gaar den simpleste og letteste Vej, tror jeg, at den kommer til det rette Resultat; men jeg indrømmer, at man ikke altid ved Fortolkninger gaar den Vej, og at der for saa vidt kunde være en Fare, som dog egentlig ikke er der, hvis man ikke selv skaber Vanskelighederne. Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 32, vil jeg indrømme, at hvis det virkelig er saa, at i den bestaaende Lovgivning Forholdet overfor Heste og Vogn er saaledes, at der vil ske Forandring i den her foreliggende Bestemmelse, hvis man gør Flertalsformen „Heste“ til Enkelttalformen „Hest“ i Overensstemmelse med almindelig Sprogbrug, anser jeg det for mit Bedkommende ikke for naturligt at fastholde det, idet der jo ikke har været Tale om at gøre nogen som helst reel Forandring, saa for mit Bedkommende er jeg fuldstændig villig til at tilbagetage denne Vædring, men jeg ved ganske vist ikke, om det formelt lader sig gøre saaledes at tage et enkelt Led tilbage, skønt det slet ikke staar i Forbindelse med de andre Led i Vædringsforslaget under Nr. 32.

Formanden (Høgsbro): Det er stille som et Vædringsforslag og kan ikke deles nu under Forhandlingerne.

Trier: Overfor Spørgsmaalet om Jordmoderen maa jeg tilstaa, at jeg ikke har ment at gøre Forandring. Jeg har troet, at Meningen var: at sende Bud til Jorde-

moderen eller den af Sygekassen benyttede Læge, og af samme Mening vare de andre Medlemmer af Udvalget, som forhandlede om disse Vædringsforslags Indhold. Det var kun for at fjerne en formentlig Utydelighed i Lovforslaget, at denne Omstilling blev gjort. Hvis der udtrykkelig menes den af Sygekassen benyttede Jordmoder, er Lovens oprindelige Tekst den rette, men da man gif ud fra, at det ikke al Tid just var det, som kunde komme til at ligge for, troede man, at Meningen egentlig var den anden. At Ordene „efter Omstændighederne“ skulde være nødvendige, kan jeg ikke indse, idet der kun vil være Tale om at henbringe den syge til Sygehuset paa Sygekassens Vegne under de Omstændigheder, hvorunder overhovedet Sygekassens Ordning muliggør det. Det vil ved enhver Bestemmelse være saaledes, at alt sker under Forbehold af den Fremgangsmaade, der skal følges efter den hele Ordning af Sygekasseforholdet. — Indvendingen mod Vædringsforslaget Nr. 42, at Ordene „den fødende Kvinde“, kunde frembringe Vanskelighed med Hensyn til Fortolkningen af, naar en Kvinde kunde siges at være fødende og naar ikke, synes mig at maatte i Grunden gøre sig gældende i samme Maalestof ved Ordet „Barfælttilfælde“, saa det forekommer mig ikke, at man, selv om man fjerner Ordet „fødende“, derved kommer ud over den Vanskelighed, hvis man beholder det andet Udtryk. — Endelig er der Vædringsforslaget Nr. 44. Det fætter jeg nogen Pris paa bliver netop i den Form, hvori jeg har fremsat det. Den højtærede Minister kunde jo ikke tænke sig andre Forhold i Djeblisset end netop de her antydede, hvor denne Bestemmelse i Lovens kunde komme til Anvendelse; men da vi ogsaa her ville kunne komme til at staa over for Fortolkningspørgsmaal, og da den højtærede Minister jo har fremhævet Vanskelighederne ved at skulle fortolke, naar ikke det, der skal fortolkes, er absolut tydeligt, tror jeg, det vil være rigtigst at fastholde Forslaget, for at man ikke skal kunne komme ind paa en saadan Fortolkning, at en Sygekasse, hvis Medlemmer paa en eller anden Maade optraadte ude i det offentlige Liv saaledes, at nogen kunde finde Lejlighed til at forarge sig derover og sige, at det var til Glæde for Sygekasseinstitutionen i sin Helhed, gennem denne Paragraf skulde kunne udsættes for, at dens Ret til vedblivende at være anerkendt Sygekasse kunde blive forspildt. Det er nævnt under Forhandlingerne her i Salen som en Mulighed, at en saadan fejlagtig Fortolkning kunde gøre sig gældende, og det var for at forhindre en